

billiggøres yderligere og skal gøres yderligere attraktiv.

På trods af svaghederne ved regeringen anser SF alligevel denne her regering som bedre end en borgerlig. Der har været forskellige valgrygter i aviserne. Vi er helt uforstående over for dem. Hvorfor skulle statsministeren udskrive valg efter folkeafstemningen? Hvorfor dog det, hvis det bliver et ja? Hvorfor skulle han så det? Og hvis det bliver et nej, hvorfor skulle han det?

Jeg vil i det hele taget opfordre til, at man afkobler folkeafstemningen fra alt med valg og valgrygter. Befolkningen skal have lov til at tage stilling til Den Økonomiske og Monetære Union helt, helt uafhængig af, hvad der måtte foregå af christiansborgtaktiske spil herinde; det bør ikke inddrages i folkeafstemningsdiskussionen, og vi er helt uforstående over for det.

Vi går ikke efter et valg; vi ønsker ikke et valg. Vi ønsker at få en forhandling med regeringen her til efteråret. Vi er helt, helt overbevist om, at der er gode muligheder for en gentagelse af forhandlingerne sidste år.

Der er ingen tvivl om, og det er også blevet helt klart under debatten her i dag, at De Konservative og Venstre kører taktisk spil frem til næste folketingsvalg. De går efter at vælte regeringen så hurtigt som muligt. O.k., de er i deres soleklare ret til at gøre det. Det går vi ikke efter. Derfor må regeringen også denne gang indstille sig på, at hvis den skal have en finanslov i hus, så bliver det i et samarbejde med venstrefløjen og forhåbentlig også med Centrum-Demokraterne som sidste år. Den konstellation, vi havde sidste år, har for os at se stadig væk ganske, ganske udmærkede perspektiver.

Men så er det også helt indlysende, at der må klare velfærdsforbedringer på dagsordenen, at mennesker uden for det her hus skal kunne se et perspektiv. Når en socialdemokratisk ledet regering støttet af venstrefløjen laver finanspolitik, laver finanslov, så må der være de klare velfærdsforbedringer, sociale forbedringer, som jeg tidligere har nævnt.

Østrigsagen har været inde i debatten her i dag. Vores holdning er stadig væk, som den har været. Vi synes ikke, det er en særlig klog beslutning, de 14 regeringschefer tog. Vi ønsker ikke, at Danmark skal gå enegang – det vil være et helt, helt, helt forkert signal i forhold til højrepopulismen i Europa. Men vi støtter, at der bliver fundet en løsning på det her, og det har vi forstået man er i gang i øjeblikket.

Så til sidst til ØMU-diskussionen. Og her går det jo faktisk alt, alt for godt, kan man sige, så godt, at jeg næsten ikke vil sige noget. For når man sådan ser på meningsmålinger, bliver man jo dag for dag opmuntret. Når man ser på de selvmål, jasiden laver, så tænker man nogle gange, at egentlig kunne man godt tage ferie fra nu af, tage sydpå, ligge under Sydens palmer og komme tilbage den 29. september til et stort dansk nej. Men det er lidt svært at sige, for jeg vil meget nødig give gode råd til regeringen, for det går sådan set godt nok, som det gør.

Men lad os prøve at tage den sidste debat, der har været omkring vismændene, hvor det jo sådan pludselig er blevet nejsigernes parti, vismændene har taget. Jeg takker. Jeg takker meget for det. Jeg er vældig glad for, at vi har fået vismændene på vores side. Det havde vi ikke regnet med, men jeg synes, det er fint, at jasiden har givet os den glimrende mulighed for at kunne tage vismændene i hånden.

Men jeg synes sådan set, det er ret unødvendigt altså. Jeg forstår slet ikke, at jasiden har givet os den anledning, fordi vismændene går da ikke i speciel grad nejsigernes ærinde. Som jeg har sagt tidligere: Vismændene sætter bare et lille bitte, bitte spørgsmålstegn ved den argumentation, regeringen er kommet med. Ikke spor andet. I store dele af rapporten er man enige i det, regeringen har sagt, og derfor synes vi da, at det er ganske, ganske udmærket som sagt, at det så bliver nejsidens argumenter, vismændene bliver taget til indtægt for, og jeg skal slet ikke kritisere det.

Men jeg må indrømme, at jeg synes i og for sig, jeg er lidt uforstående over for det. Vil det så sige, at det, vismændene siger, i virkeligheden er banaliteter? De siger det helt banale, som stort set alle uden for det her land er enige om, at det her mere er politik, end det er økonomi. De siger det helt banale, hvad stort set alle markedsanalytikere er enige om. Man kan se det i flere aviser i dag, hvor internationale markedsanalytikere, bankfolk, man kunne se i fjernsynet i aftes, hvor en af direktørerne i Den Danske Bank, Mads Jacobsen, sagde det samme, at hvis det bliver et nej, kan det da godt være, at der kommer en mindre reaktion på den korte rente, men det vil hurtigt gå i sig selv igen.

Jamen hvordan tror regeringen dog, at befolkningen kan få tillid til den, når man gang på gang kører i en rille, som man har kørt i så mange gange før? Man gjorde det i 1972. Man gjorde det i 1992. I 1972 hoppede befolkningen